

UPPBYGGELSE OCH TRÖST

”Men den som profeterar, han talar för människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst.”
(1 Kor. 14:3)

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

UTGIVNING VAR TREDJE MÅNAD AV HELIGA ÄNGLARNAS KLOSTER
AFIDNAI ATTIKIS, GREKLAND

Nr. 6 • december 2014- februari 2015

✠ INNEHÅLL ✠

- **Text 1:** En omfamning till högtiden
Det mystiska bröllopet mellan det oskapade och det skapade
- **Text 2:** Låt inte tillfällena gå förlorade
Tålmod i handlingar av kärlek
- **Text 3:** Låt oss hålla vår Skyddsängel vid vår sida
Enkel mat och bordservis
- **Text 4:** Vi ska inte undvika vårt kors
Hans Kärleks kors och vårt personliga kors
- **Text 5:** Även djuren håller Guds bud
Söndagen som vilodag är helgad
- **Text 6:** Den Heliga ikonerna Guds Moder av Kazan
Vänlig barmhärtighet och tacksamhet
- **Text 7:** Betydelse och användning—symbolik och liv
Rökelse
- **Text 8:** Väl använd gudstjänsttid
Uppmärksam bön
- **Text 9:** ”Döm inte efter det yttre”
Yttre utseende och hjärtats djup

En omfamning till högtiden

Det mystiska bröllopet mellan det oskapade och det skapade

Med en omfamning av kärlek, frid och glädje vill jag framföra mina ödmjuka, bästa hälsningar med uppriktig respekt inför Ordets människoblivandes glädjrika högtid, det **Mystiska bröllopet** mellan det oskapade och det skapade.

Föreningen av himmel och jord...
Då det gudomliga och det mänskliga ömsesidigt dväljes i varandra...
Barmhärtighetens **mysterium**...
Vår kärleksfulla **respons** till vår Brudgum Kristus ömma närmande till oss...

Födelsen av Hans **Barmhärtighets Boning**...
Se den gudomliga säd som inkarnationen av den Ende Barmhärtige sår på **våra hjärtans fält i hoppet om** Uppståndelsen till evigt liv.
Amen!

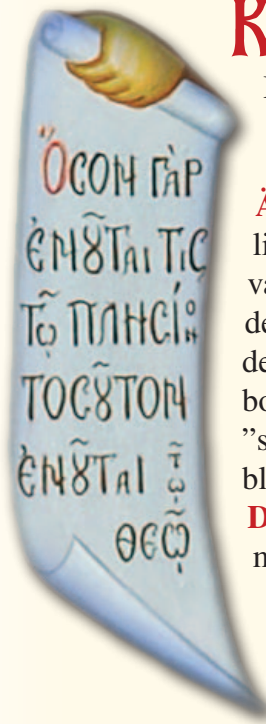
† *Metropolit Kyprianos av Oropos och Fili*

† Vår Frälsare
Kristi Heliga
Födelse,
25 december, 2014

Låt inte tillfällena gå förlorade

Vår Herre leder oss till Himmelriket genom tålamod i handlingar av kärlek*

Kyra [fru] Basilike var änka och hennes yngre syster Maria, som aldrig gift sig, var båda i sextioårsåldern och de levde tillsammans. Även om deras kollektiva liv inte direkt var originellt, var det ändå lite säreget. När deras bror dog, lät de även deras svägerska, Kyra-Olga bo tillsammans med dem "så att inte heller hon skulle bli ensam på gamla dagar." De gick till Kyrkan tillsammans, handlade tillsammans och de brukade dricka kaffe tillsammans på balkongen. I alla fall var det så till en början.

* * *

Efter några månader började saker att gå snett. Kyra-Olga var irriterande. Hursomhelst upplevde de båda andra henne så. De kunde inte vänja sig vid henne. Hon smutsade ner något lite för mycket, hon hjälpte till lite för lite... Kollektivet höll inte ens ett år.

Efter elva månader uppmanade de henne att återvända till sitt hem, då hon förmodligen hade "kommit över sorgen". Upprottet skedde inte utan några beska antydningar från båda håll.

* * *

På eftermiddagen brukade de två systrarna bekymmerslöst sitta i sitt vardagsrum. Kyra-Basilike stickade och Maria läste högt ur någon uppbygglig bok.

"Lyssna, Basilike, hur fint Gerondan säger det: "Om Kristus någon gång sände oss en Ängel till oss för att uppmana oss att ändra vårt liv och omvända oss, så skulle vi säkert ha tagit emot honom. Men om Han istället för Ängeln sände oss

vår nästa (och särskilt den som vi inte älskar och som gör vårt liv svårt), så skulle vi förmodligen inte omvända oss. Vi kanske till och med skulle gå till angrepp mot honom. På så sätt skulle vi gå miste om tillfället som Gud gav oss till att förstå våra synder. Förgäves skulle Herren ha sänt oss personen som en börda för oss, för att leda oss vid handen till Himmelriket genom vårt tålamod..."

"Verkligen fint!" mumlade Kyra-Basilike och nickade tankfullt. Sedan tog hon nöjt upp sin stickning igen.

Inte ens för en bråkdelens sekund kom de på tanken att avsnittet angick dem personligen...

(*) Basiles Argyriades, *Så mycket du kan* [på grekiska] (Aten: Utgåva "En plo," 2013), s. 17.

Låt oss hålla vår Skyddsängel vid vår sida

Enkel mat och bordservis*

Fader Vitalios mat var mycket enkel.

Han brukade säga: "Om vi har mer än tre maträtter på bordet, flyr vår Skyddsängel."

Fader Vitalios själv åt mycket lite men han tyckte om att se andra äta sig mätta.

Det märkliga var att de som satt tillsammans med honom vid bordet blev mätta av väldigt lite.

"När vi besökte Fader Vitalios åt vi nästan alltid bara potatis, men de mest utsökta rätter kunde inte jämföras med den enkla maten. Man kunde inte finna sådan värme och kärlek någon annanstans på jorden", mindes en av Fader Vitalios andliga döttrar.

När ärkemandriter och biskopar besökte Fader Vitalios, åt de samma mat som alla andra och bordsservisen var av ett enkelt slag.

"I hela vårt liv måste vi lära oss ödmjukhet", brukade Fader Vitalios säga.

(*) *Den fantastiske Geronta Vitalios: Hans liv, kamp och andliga gåvor* [på grekiska] (Thessalonike: Utgåva: "Orthodoxos Kypsele," 2008) s. 99.

Hans Kärleks kors och vårt personliga kors

Tjugo dagar efter att jag förlovat mig med min blivande maka, blev hon sjuk med hög feber.

Kort sagt, hon led av svår tuberkulos.

Jag ändrade inte mitt beslut. Jag gifte mig med henne och istället för bästa välgångsönskningar, gav min far mig en... förödmjukande gest med handen och den hedrande titeln ”dumskalle”.

Vem som helst i min situation skulle har

varit ursäktad för att ha lämnat henne.

Men den stunden såg jag mitt kors inför mig.

Hade jag rätt att undvika det?

Hur skulle jag då kunna urskulda mig inför den Korsfästes Kärlek?

Nej! Minnet av den unga kvinnans febriga ögon skulle då ha förföljt mig hela mitt liv.

Skulle jag undvika det kors som Kristus i sin kärlek hade sänt mig för att byta ut det mot sextio år i bekvämlighet?

Jag gifte mig med henne och har tagit hand om henne i sextio år nu, ära vare Gud!

Även djuren håller Guds bud

Söndagen som vilodag är helgad*

Klosterfolk bör föregå med gott exempel för lekfolk

En dag, kom en fiskare med färsk fisk till den fromme Fader Menas i Heliga Annas skete [på berget Athos] till hans kyrkas festdag.

Eftersom det var söndag, undrade fadern när fisken var fångad.

”När fångade du dem?” frågade han fiskaren.

”I morse. De är så färska de kan bli!” svarade han.

Fader Menas förklarade då: ”Mitt barn, jag kan inte köpa dem; de är inte välsignade eftersom du fångade dem på en söndag.”

Fiskaren förstod inte detta, så Fadern sade:

”Vill du se själv? Ge en av fiskarna till katten och du ska få se att han inte kommer att äta den.”

Katten rörde mycket riktigt inte fisken, utan vände sig bort med motvilja.

Fiskaren blev förstås förstummad och därefter arbetade han inte på söndagar och stora festdagar.

Fader Menas var en exemplarisk munk; han utmärkte sig för sin fromhet och sitt asketiska liv. Han åt en gång om dagen vid nionde timmen [kl.15], utan olja. Samtidigt var han mycket ödmjuk, så att det var naturligt att Guds Nåd hade tagit sin boning i honom.

(*) Fader Paisios Athoniten, *Athonitiska fäder och händelser* [på grekiska] (Sourote, Thessalonike: Helige Johannes Teologens kloster, 1998), s. 132-133.

Familjeknuden, vänlig barmhärtighet, och tacksamhet*

November är månaden som de Ortodoxt kristna förbereder sig andligt inför Kristi födelses stora högtid.

Samma månad firar vi Guds Moders intåg i templet, som är en stor högtid till Guds Moders ära.

Vi ska berätta om en verklig händelse om Guds Moders mirakulösa ingripande i Ryssland, under en tid då landet genomgick svåra år.

Irina Blinova skriver om Guds Modersikonen av Kazan i Sankt Petersburg.

* * *

En dag kom en äldre kvinna in i kyrkan "Alla sörjandes glädje" i Sankt Petersburg. När hon fick se en liten Guds Modersikon av Kazan mitt i kyrkan, utbrast hon i stor förvåning:

"Hur har den här ikonen kommit hit? Jag gav den till en tysk soldat! Jag känner igen den på en särskild buckla på ramen. Det finns också någonting skrivet på baksidan. Den är vår familjeknöd!"

Prästen i kyrkan förklarade för henne att ikonen hade tagits emot av deras kyrka som en gåva av det tyska konsulatet i staden.

Kvinnan brast i gråt, sade att hennes namn var Vera och berättade historien om hur hennes familjeikon kom till Tyskland.

* * *

"Jag flydde från min by som hade blivit ett centrum för stridigheter. Jag hade velat lämna byn tidigare tillsammans med min syster och hennes tre barn, men vår mor blev allvarligt sjuk och skulle inte ha överlevt resan. Därför lovade jag min syster att jag skulle komma efter senare och skickade iväg henne med barnen till en plats nära Ryazan, där vår

mor bodde och hade en liten gård.

Vår mor dog en månad senare, men innan hennes död gav hon mig ikonen med Guds Moder av Kazan. Min morfar hade på sin tid välsignat min mor med den ikonen innan hennes bröllop och min mor välsignade mig och min make Sasha med den för femton år sedan.

Efter min mors begravning tog jag med mig ikonen i min slitna flyktväska. Mitt i den vilt virvlande snön visste jag inte vart jag skulle ta vägen för att värma mig lite. Jag satte mig ner under en markis vid ett av fraktgodshusen vid tågstationen. Jag kunde inte tänka, jag försökte bara sticka in mina händer i de smala ärmarna på mina tunna kappa. Kylan och hungern var det enda jag kunde känna.

Ett tåg kom in på stationen, dörrarna på vagnarna öppnades och de tyska soldaterna stod på led och räckte avlånga paket till varandra. En oberörd tanke passerade hos mig: "De har kommit med vapen". Plötsligt kände jag som ett smärtande hugg: "De är på väg till fronten där min Sasha kämpar! De kommer att skjuta honom med de där vapnen och andra ryska soldater... De förbannade!"

Märkligt nog lade de tyska patrullerna inte märke till mig. Vad skulle de lägga märke till, kan man undra? En ensam kvinna utmärkt glad av hunger? Jag kom inte ens ihåg när jag hade ätit senast. Jag hade sedan långt tillbaka redan bytt bort min klocka, min bröllopsring och min mors örhängen mot mat.

Jag öppnade min väska lite och såg på ikonen och viskade med mina frusna läppar:

"Min Heliga Guds Moder, fräls och skydda barnen, min syster Nadya och min make, Guds tjänare Alexander..."

"Inte bra?" hörde jag en varm röst säga. Bredvid bänken där jag satt stod en tysk soldat. Jag kunde höra medkänsla i hans ord och jag svarade:

"Nej, det är dåligt."

Tysken satte sig ner bredvid mig, öppnade sin ryggsäck och tog fram en skiva bröd med en bit isterflott på som han gav mig. Jag tog emot gåvan och slukade den. Tysken tog fram en termos, hällde upp lite varmt te i korken och sade:

"Varmt! Bra!"

Han var förmodligen en soldat från statio-

nens vaktpatrull. Han såg ut att vara runt tjugo år gammal, med blå ögon och ett oskyldigt ansikte. Hans hår var förmodligen ljus, som min sons, Andreikas, men man kunde inte se det under hans mössa.

Han pekade på tåget, sedan på mig, han rynkade sina ögonbryn och försökte uppenbarligen att hitta ordet. Sedan frågade han:

”Långt?”

Jag började berätta för honom att jag hade hoppats att åka till min mosters hem och jag avslutade min historia: ”... jag har barnen där, förstår du, men jag kommer inte att klara av att ta mig dit för att jag håller på att frysa ihjäl.”

Jag grät medan jag talade.

Tysken öppnade sin ryggsäck igen och tog fram ett tungt paket.

”Varsågod, tag det!”

Han öppnade paketet, rörde vid dess innehåll och slickade sedan på sitt finger. Det var salt i paketet. Salt var på den tiden mer värt än guld. Med salt kunde man få bröd, mjölk, ja vad som helst. Det var ungefär tre kilo. Och han bara gav det till mig, en helt okänd rysk kvinna!

När han såg att jag hade fått en chock, log han och sade något som jag inte förstod.

Sedan reste han sig upp, skruvade på korgen på termoserna, lade tillbaka den i ryggsäcken, satte den på ryggen, vinkade till mig och började att gå sin väg.

”Stanna!” ropade jag. ”Jag vill ge dig den här ikonen. Den kommer att skydda dig hela ditt liv.”

Han förstod inte vad jag sade och jag upprepade det. När jag började att säga det för tredje gången, tog han fram en gammal bläckpenna, vände på ikonen

och skrev ned med latinska bokstäver på dess baksida ord för ord som jag sade långsamt till honom. Vi möttes aldrig igen...

Jag bytte saltet mot varma kläder, stövlar och bröd och jag kom fram till Ryazan.

1945 kom min make

Sasha hem från kriget.”

Efter att ha lyssnat på kvinnans berättelse, blev det kyrkans prästs tur att berätta med glädje vad han hade hört från representanterna från det tyska konsulatet som hade gett Kazanikonen till kyrkan.

• Den tyska soldaten genomgick hela kriget. Hans kamrater dog inför hans ögon. En gång exploderade lastbilen som han åkte med, men han lyckades att hoppa ut ur den bara ett ögonblick innan explosionen. Alla andra omkom. I slutet av kriget träffade en granat skyddsrummet, vilket han hade lämnat bara några minuter tidigare.

Den ryska ikonens osynliga kraft hade säkerligen räddat honom. Han förstod det och omvärderade helt sitt liv och hans själ öppnade sig för bönen.

• Han återvände till sitt hemland, gifte sig och fick barn. Han satte ikonen i ett vackert glasskåp som han placerade på en hedersplats i sitt hem och han bad inför den hela sitt liv.

• När han blev gammal bad han sin äldste son att ge ikonen till det ryska konsulatet efter sin död:

”Den här ikonen levde i Ryssland och skall återvända dit. Låt dem ta den till Leningrad, staden som utstod blockaden och där folket dog av hunger och kyla, utan att ge med sig.”

Kvinnan och soldaten dog...

Ikonen finns kvar i kyrkan och sprider varje dag välsignelse och utför mirakel för alla som ber inför den och tror fast på Kristus.

Ikonen Guds Moder av Kazan firas särskilt den 4 november och då har ryssarna som tradition av välsigna sina förlovningar.

Ikonen firas även vid varje högtid till Guds Moders ära.

(*) Översatt från det ryska originalet.

Som Ortodoxt kristna använder vi olika objekt i vårt böneliv, såsom ljus, rökelse, oljelampor, prosfora, antidoron och Korset. Vi deltar i Kyrkans ceremonier, såsom brödvälsignelsen (artoklasia), åminnelsegudstjänster för de döda, Kyrkans Mysterier, o.s.v.

Även om vi lever i detta och använder dessa ting, är vi dock ofta okunniga om deras betydelse och korrekta användning.

Rökelse*

Historisk bakgrund

Doftande rökelse var omtyckt bland Orientens folk och de tände det inför ansedda människor för att hedra dem.

Av den anledningen var rökelse en av de tre gåvorna som de vise männen frambar till Konungen i Betlehem.

Rökelse från orientaliska palats användes i deras tempel när de dyrkade sina gudar.

På liknande sätt använde judarna rökelse för att tillbedja den Sanne Guden.

Användningen av rökelse i de judiska riterna fördes sedan vidare till Kristi Kyrka.

De kristna använde det också till en början av hygieniska skäl. Katakomberna var fulla av skadliga ångor från gravarna och de underjordiska kryptornas väggar var fuktiga. De behövde därför använda något antiseptiskt för att minska luftens förorening.

Samtidigt upphörde emellertid inte Kyrkan att använda rökelse som en andlig väldoft, i imitation av himmelsk tillbedjan.

I den Helige Johannes Evangelistens uppenbarelse såg han alla helgons böner som gyllene flaskor fulla av rökelse framburna av Änglar vid det gyllene altaret (Upp. 5:8).

Betydelse och symbolik

Rökelse symboliserar vår bön liksom rök till Guds tron: ”Må min bön stiga inför Dig såsom ett rökoffer” (Psalm 140:2).

När rökelse kommer i kontakt med brinnande kol, så förblir den inte där, utan efter att ha blivit upphettad, stiger den uppåt och avger väldoft. På samma sätt är det med våra själar, när vi tillber Gud med värme och ivrig tro, så bör vi inte vara bundna till det jordiska och

de materiella tingen, utan flyga väldoftande uppåt, fria från materiella bekymmer.

Genom att upplyfta våra sinnen och våra själar —”lätom oss upplyfta våra hjärtan”— blir vår bön renare och vår gemenskap med Gud mer verklig.

Rökelse förflyttar oss till platsen där helgonen tillber och betonar Herrens och helgonens närvaro i våra liv.

Berökningen under *Prothesis* (gudstjänsten för förberedelse av Nattvardsgåvorna. Övers.) innan den Gudomliga liturgin, symboliserar de vise människans gåvor. I slutet av *Prothesis*, när prästen täcker över de Heliga Gåvorna med särskilda dukar, beröker han dem ”såsom en andlig vällukt” och förebådar på så sätt den Helige Andens nedstigande över världen och de framburna Gåvorna.

Innan det Stora intåget under den Gudomliga liturgin, betecknar berökningen Nikodemus myrra och aloe. Under det Stora intåget symboliserar rökelsen den Helige Anden genom väldoften. Efter att de Heliga Gåvorna har placerats på *Antimision* (duk med ikon av Kristi begravning vilken läggs ut på det Heliga Altarbordet och Liturgin firas ovanpå. Övers.) och täcks över av *Aer* (större duk -övers., vilken symboliserar stenen vid gravens ingång), betecknar rökelsen de myrrabärande kvinnornas väldoftande kryddor.

Efter de troendes kommunion placerar prästen de Heliga Gåvorna på det Heliga Altarbordet och beröker dem, vilket betecknar den Helige Andens utgjutande över apostlarna efter Kristi Uppståndelse.

* * *

Vilka sorts material ska vi använda?

När vi beröker, använder vi ett rökelsekar, kolbriketter eller kolpulver och rökelse.

Rökelsekaret som används av prästen i kyr-

kan är ett metallkärl i vilket kolet läggs. Det sitter fast i fyra kedjor och på dem sitter tolv små klockor som representerar Kyrkan och de tolv apostlarna.

Under de Kungliga timmarnas gudstjänst och vid andra särskilda tillfällen används ett handrökelsekar med klockor som kallas *kat-zion*, vilket "ackompanjerar" sången.

I våra hem använder vi bordsrökelsekar som är gjorda antingen av keramik eller metall. Vi tänder kolet i rökelsekaret, lägger några bitar rökelse ovanpå efter att först ha gjort korstecknet över det med tre fingrar.

Vad symboliserar rökelsekaret?

Rökelsekarets undre del symboliserar Jesu Kristi mänskliga natur i Hans allraheligaste Moders sköte. Det tända kolet representerar Gudomlighetens eld; det är den brinnande busken som förblev oförtärd.

Elden symboliserar också Gudomlig kärlek, vilken brinner i de troendes hjärtan likt en eld.

Rökens söta lukt kungör den Helige Andens väldoft.

Var och när beröker vi?

I våra hem, beröker vi morgon och kväll innan vi ber, när vi läser den åkallande kanon till *Theotokos* och när vi bakar *prosfora*.

Vi beröker ikoner, de boende i huset och deras rum.

I kyrkan beröker prästen Prothesisbordet, det Heliga Bordet, Altaret, ikonerna på *Temp-lon* och folket i början av den Stora doxologin, eftersom sedan följer den Gudomliga liturgin.

Han beröker även hela kyrkan till *Theotokos* ära, under epistelläsningen och vid det Stora intåget. Omedelbart efter deltagandet i Nattvarden, beröks det Heliga Bordet och Guds folk.

När prästen väl-signar rökelsen säger han tyst: "För Dig, Kriste vår Gud, fram-bära vi denna rökelse till en andlig vällukt, vilken Du mottager på Ditt

Väl använd gudstjänsttid

Uppmärksam bön*

En dag berökte Papa-Nicholas Planas kyrkan medan kören sjöng den nionde sången (i Orthros gudstjänst, *Övers.*), "Äro-rikare än Kerubim och utan jämförelse mer prisad än Serafim..."

Han passerade framför en kvinna som stod bredvid en rad av of *stasidia* (särskild sorts kyrkstol som finns i Ortodoxa kyrkor, *Övers.*), utan att beröka henne. Han berökte henne inte alls, utan passerade bara förbi henne. Två *stasidia* längre ner fanns en tom plats. Han stannade där och berökte den fem-sex gånger och gick sedan vidare.

När den Gudomliga liturgin var slut, kom kvinnan fram till honom och sade:

"Papa-Nicholas, under nionde sången berökte du inte mig, men du gick istället och berökte en tom *stasidion*."

Χριστῷ
τῷ Θεῷ
παραθώμεθα

"Eh, Kyra-Georgia", sv-
rade han, "du var inte där!
Men den tomma *stasidion*
var Kyra-Marias, som är
sjuk. Hon är hemma och
är sjuk, men hennes hjärta
och sinne var här. Du var
här kroppsligen, men i ditt
sinne var du med getterna!"

(*) Protopresbyter Stephanos K. Anagnostopoulos, *En tolkning av den Gudomliga Liturgin genom verkliga händelser, upplevda av heliga präster, klosterfolk och lekmän-Upplevelser under den Gudomliga Liturgin* [på grekiska] (Piraeus: 2003), s. 166.

himmelska altare och sänd ned över oss i retur Din Helige Andes nåd."

Gör vi Korstecknet eller inte när vi blir berökta?

När vi kristna blir berökta gör vi inte Korsstecknet, utan istället böjer vi våra huvuden som en gest av tacksägelse, eftersom prästen beröker oss efter att ha berökt de heliga ikonerna och hedrar oss såsom Guds levande ikoner.

(*) Presbyter Georgios A. Kalpoyzos, *Handbok för Ortodoxt böneliv (självklara saker som vi är så okunniga om)* [på grekiska] (Atens: 2008), s. 15-19.

”Döm inte efter det yttre”

Yttre utseende och hjärtats djup*

Två unga kvinnor kom in.

Det var dagen före den samariska kvinnans söndag, hon som säger i Evangeliet ”Jag har ingen man”.

Dessa unga kvinnor dök upp ibland de enkla människorna, klädda mycket modernt, eller snarare provocerande.

Den första kom fram för att bikta sig.

Jag frågade henne om hon hade barn och hon svarade ”Jag har två barn”.

Sedan frågade jag henne ”Vad arbetar din man med?”

”Jag har ingen man”, svarade hon.

”Har du barn, men ingen man? Har han dött?”, frågade jag.

”Nej,” svarade hon, ”jag fick det första barnet med en man och det andra med en annan. Du förstår, jag är barflicka på en nattklubb.”

* * *

Jag förstod att jag hade en person framför mig som levde under mycket speciella omständigheter. Jag mindes avsnittet från Evangeliet som vi skulle läsa följande dag med den samariska kvinnan som säger till Kristus: ”Jag har ingen man”.

Jag blev djupt berörd av denna unga kvinna.

Så frågade jag henne sedan: ”Hur kommer det sig att du inte gjorde abort, så som många kvinnor, och många par, gör efter att de fått två eller tre barn? Du som varken har någon man eller pengar, utan du har begränsade möjligheter och du lever i ett samhälle som inte accepterar kvinnor som du eller ogifta mödrar – hur vågade du behålla dess två barn?”

Hon svarade: ”Vet du vad jag tänkte när jag blev gravid med dessa barn? Jag tänkte att eftersom Gud tillät det så borde jag inte döda dem. Jag har så många synder bakom mig och fortsätter att synda varje dag på grund av mitt jobb. Så eftersom Gud gav mig dessa två barn, tänkte jag att jag i alla fall skulle rädda dem och när jag ska stå inför Gud, kanske Han räddar mig, eftersom jag räddade dem. Det är vad jag tänkte.”

* * *

Så, se då var dygden finns fördold på jorden idag! **På** en bar!

(*) Från en artikel av Metropolit Neophytos av Morphou, ”Kristus i våra byar och städer” [på grekiska].

• **Postadress:** Convent of the Holy Angels, P.O. Box 51891, 145 65 Agios Stephanos, Attikis, Greece
• **e-post:** mhangels@otenet.gr • **Telefonnummer:** 0030-22950 22582 • **fax:** 0030-22950 22582 • **Publiceras på åtta språk:** grekiska, ryska, engelska, franska, italienska, svenska, tjeckiska och georgiska (www.hsir.org/Publications_en/OikodomiParamythia.html) • **distribueras gratis** • **Med välsignelse och överinseende** av Hans Nåd Metropolit Kyprianos av Oropos och Fili, den Sanna (gammelkalendariska) Grekisk-Ortodoxa Kyrkan.